Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (pátého senátu)

13. dubna 2018 *

„Veřejná služba – Úředníci – Dočasní zaměstnanci – Smluvní zaměstnanci – Odměňování – Zaměstnanci ESVČ vyslaní do třetí země – Článek 10 přílohy X služebního řádu – Každoroční posouzení příspěvku za životní podmínky – Rozhodnutí o snížení příspěvku za životní podmínky v Etiopii z 30 na 25 % – Nepřijetí obecných prováděcích ustanovení k článku 10 přílohy X služebního řádu – Odpovědnost – Nemajetková újma“

Ve věci T-119/17,

Ruben Alba Aguilera, úředník Evropské služby pro vnější činnost (ESVČ), s bydlištěm v Addis-Abebě (Etiopie), a další úředníci a zaměstnanci ESVČ, jejichž jména jsou uvedena v příloze [1], zastoupení S. Orlandim a T. Martinem, advokáty,

žalobci,

proti

Evropské službě pro vnější činnost (ESVČ), zastoupené S. Marquardtem a R. Spacem, jako zmocněnci, ve spolupráci s M. Troncoso Ferrerem, F.-M. Hislairem a S. Moya Izquierdo, advokáty,

žalované,

jejímž předmětem je návrh založený na článku 270 SFEU, který zní na zrušení rozhodnutí ESVČ ze dne 19. dubna 2016 o snížení od 1. ledna 2016 příspěvku za životní podmínky vypláceného zaměstnancům Evropské unie vyslaným do Etiopie, a na získání náhrady nemajetkové újmy, kterou žalobci údajně utrpěli,

TRIBUNÁL (pátý senát),

ve složení D. Gratsias, předseda, I. Labucka a I. Ulloa Rubio (zpravodaj), soudci,

vedoucí soudní kanceláře: M. Marescaux, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 12. prosince 2017,

vydává tento

* Jednací jazyk: francouzština.

1 – Seznam dalších úředníků a zaměstnanců ESVČ je přílohou jen znění oznámeného účastníkům řízení.

Rozsudek

Právní rámec

1 Článek 1b služebního řádu úředníků Evropské unie (dále jen „služební řád“) mimo jiné stanoví, že „[n]ení-li v tomto služebním řádu stanoveno jinak, Evropská služba pro vnější činnost se považuj[e] pro účely tohoto služebního řádu za orgány Unie“.

2 Článek 10 služebního řádu stanoví:

„Zřizuje se Výbor pro služební řád, který se skládá ze zástupců orgánů Unie a stejného počtu zástupců jejich výborů zaměstnanců. Postup při jmenování členů Výboru pro služební řád se řídí vzájemnou dohodou mezi orgány.“

3 Článek 110 odst. 1 služebního řádu stanoví:

„Obecná prováděcí ustanovení k tomuto služebnímu řádu jsou přijímána každým orgánem oprávněným ke jmenování v rámci příslušného orgánu po projednání s výborem zaměstnanců a Výborem pro služební řád.“

4 Příloha X služebního řádu stanoví podle jejího článku 1 zvláštní ustanovení a výjimky pro úředníky Unie vykonávající služební povinnosti ve třetích zemích.

5 Článek 1 přílohy X služebního řádu zní následovně:

„[…] příloha [X] stanoví zvláštní ustanovení a výjimky pro úředníky [Evropské unie] vykonávající služební povinnosti ve třetích zemích.

[…]

Obecná prováděcí ustanovení se přijmou v souladu s článkem 110 služebního řádu.“

6 Článek 8 první pododstavec přílohy X služebního řádu stanoví:

„Výjimečně může orgán oprávněný ke jmenování na základě zvláštního odůvodněného rozhodnutí poskytnout úředníkovi dovolenou na zotavenou kvůli mimořádně obtížným životním podmínkám v místě zaměstnání. U každého takového místa stanoví orgán oprávněný ke jmenování město nebo města, kde si lze dovolenou vybrat.“

7 Článek 10 odst. 1 přílohy X služebního řádu stanoví:

„1. Příspěvek za životní podmínky se stanoví procentem z referenční částky podle místa úředníkova zaměstnání. Tuto referenční částku tvoří celkový základní plat zvýšený o příspěvek za práci v zahraničí, příspěvek na domácnost a příspěvek na vyživované dítě a snížený o povinné odvody uvedené ve služebním řádu nebo v prováděcích předpisech k němu.

[…]

Orgán oprávněný ke jmenování může kromě poskytnutí příspěvku za životní podmínky rozhodnout o poskytnutí mimořádného příplatku v případech, v nichž byl úředník přidělen více než jednou na místo zaměstnání, kde jsou podmínky k výkonu služby obtížné nebo velmi obtížné. Tento mimořádný příplatek nepřesáhne 5 % referenční částky […]“

8 Rozhodnutím ze dne 3. prosince 2014 přijal vrchní ředitel Evropské služby pro vnější činnost (ESVČ) hlavní zásady pro stanovení metodiky k určení příspěvků za životní podmínky a poskytování dovolené na zotavenou (dále jen „rozhodnutí ze dne 3. prosince 2014“). Toto rozhodnutí ze dne 17. prosince 2013 o příspěvku za životní podmínky a dodatečném příspěvku upravených v článku 10 přílohy X služebního řádu, které bylo přijato na základě rozhodnutí vysokého představitele Unie pro zahraniční věci a bezpečnostní politiku (dále jen „rozhodnutí ze dne 17. prosince 2013“), nabylo účinnosti dne 1. ledna 2015.

Skutkový základ sporu

9 Žalobci, Ruben Alba Aguilera a další osoby, jejichž jména jsou uvedena v příloze, jsou úředníky nebo zaměstnanci vyslanými na delegaci Evropské unie v Etiopii.

10 Dne 19. dubna 2016 přijal generální ředitel pro rozpočet a správu ESVČ v souladu s článkem 10 přílohy X služebního řádu rozhodnutí, jímž se mění výše příspěvku za životní podmínky (dále jen „PŽP“) vypláceného zaměstnancům vyslaným do třetích zemí (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím byla sazba PŽP vztahující se na zaměstnance Unie vyslané do Etiopie snížena z 30 na 25 % referenční částky. Kromě toho z rozhodnutí, které přijal tentýž den ředitel pro rozpočet a správu ESVČ a které se týká poskytování dovolené na zotavenou úředníkům, dočasným zaměstnancům a smluvním zaměstnancům vyslaným do třetích zemí, vyplývá, že dovolená na zotavenou je poskytována jen tehdy, když je místo zaměstnání považováno za místo, kde jsou podmínky k výkonu služby nebo práce obtížné nebo velmi obtížné. Vzhledem k tomu, že sazba PŽP vztahující se na zaměstnance Unie vyslané do Etiopie byla snížena, žalobci ztratili rovněž nárok na dovolenou na zotavenou.

11 V souladu s čl. 90 odst. 2 služebního řádu podal každý ze žalobců v období od 13. do 18. července 2016 orgánu oprávněnému ke jmenování (dále jen „OOJ“) nebo orgánu oprávněnému uzavírat pracovní smlouvy (dále jen „OOUPS“) stížnost proti napadenému rozhodnutí.

12 Rozhodnutím ze dne 9. listopadu 2016 OOJ a OOUPS zamítly tyto stížnosti.

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

13 Žalobci podali projednávanou žalobu návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 20. února 2017.

14 ESVČ dne 15. května 2017 doručila kanceláři Tribunálu svou žalobní odpověď.

15 Dopisem došlým kanceláři Tribunálu dne 4. září 2017 informovali zástupci žalobců Tribunál o tom, že Tanja Haller vzala svou žalobu zpět.

16 Usnesením předsedy pátého senátu Tribunálu ze dne 25. září 2017 bylo jméno Tanji Haller vyškrtnuto ze seznamu žalobců.

17 Žalobci navrhují, aby Tribunál:

– zrušil napadené rozhodnutí v rozsahu, v němž od 1. ledna 2016 snižuje PŽP vyplácený zaměstnancům vyslaným do Etiopie z 30 na 25 % referenční částky;

– uložil ESVČ se ukládá, aby jim z titulu vzniklé nemajetkové újmy zaplatila paušální částku, jejíž výši určí Tribunál ex aequo et bono;

– uložil ESVČ náhradu nákladů řízení.

18 ESVČ navrhuje, aby Tribunál:

– zamítl žalobu jako neopodstatněnou;

– uložil žalobcům náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

K návrhovým žádáním znějícím na zrušení

19 Žalobci tvrdí, že napadené rozhodnutí musí být zrušeno, jelikož je protiprávní.

20 Žalobci uplatňují na podporu svého tvrzení, že napadené rozhodnutí je protiprávní, tři žalobní důvody. První vychází z porušení povinnosti přijmout obecná prováděcí ustanovení (dále jen „OPU“), druhý z porušení článku 10 přílohy X služebního řádu a třetí ze zjevně nesprávného posouzení.

21 Na podporu prvního žalobního důvodu žalobci tvrdí, že ESVČ byla podle čl. 1 třetího pododstavce přílohy X služebního řádu a v souladu s článkem 110 služebního řádu povinna před přijetím napadeného rozhodnutí přijmout OPU k článku 10 přílohy X služebního řádu.

22 Žalobci v tomto ohledu uvádějí, že povinnost přijmout OPU před provedením článku 10 přílohy X služebního řádu vyplývá z rozsudku ze dne 17. března 2016, Vanhalewyn v. ESVČ (T-792/14 P, EU:T:2016:156), a ESVČ stále nepřijala taková OPU ani k tomu nepodnikla žádné kroky.

23 Žalobci dále tvrdí, že skutečnost, že ESVČ stanovila kritéria, kterými se může řídit její posuzování při změně PŽP uplatnitelného na zaměstnance vyslané do třetích zemí, v takových vnitřních směrnicích, jako jsou rozhodnutí ze dne 17. prosince 2013 a rozhodnutí ze dne 3. prosince 2014, není relevantní, neboť tato kritéria nejsou zakotvena v OPU.

24 Žalobci nakonec uvádějí, že ESVČ se nemůže dovolávat skutečnosti, že rozsudek ze dne 17. března 2016, Vanhalewyn v. ESVČ (T-792/14 P, EU:T:2016:156) byl vyhlášen až 17. března 2016, tj. více než měsíc před přijetím napadeného rozhodnutí, vzhledem k tomu, že povinnost přijmout OPU k příloze X služebního řádu již byla potvrzena v rozsudku ze dne 25. září 2014, Osorio a další v. ESVČ (F-101/13, EU:F:2014:223) a povinnost přijmout OPU k příloze X služebního řádu je v každém případě obsažena v čl. 1 třetím pododstavci uvedené přílohy.

25 ESVČ nezpochybňuje skutečnost, že z rozsudku ze dne 17. března 2016, Vanhalewyn v. ESVČ (T-792/14 P, EU:T:2016:156), vyplývá, že byla povinna přijmout OPU k článku 10 přílohy X služebního řádu, neboť povinnost vyplývající z čl. 1 třetího pododstavce uvedené přílohy se vztahuje rovněž na ustanovení upravující PŽP.

26 ESVČ však uvádí, že okolnosti, které vedly k přijetí rozsudku ze dne 17. března 2016, Vanhalewyn v. ESVČ (T-792/14 P, EU:T:2016:156) jsou značně odlišné od okolností projednávaného případu. ESVČ v tomto ohledu tvrdí, že v případě věci, ve které byl vydán rozsudek ze dne 17. března 2016, Vanhalewyn v. ESVČ (T-792/14 P, EU:T:2016:156), byl jediným základem, který měla k dispozici před přijetím rozhodnutí, jež vedlo ke zrušení PŽP pro úředníky nebo zaměstnance vyslané na delegaci Unie na Mauriciu, článek 10 přílohy X služebního řádu. Uvádí, že naproti tomu dvě rámcová opatření, a sice rozhodnutí ze dne 17. prosince 2013 a rozhodnutí ze dne 3. prosince 2014, byla přijata před přijetím napadeného rozhodnutí, přičemž cílem uvedených rozhodnutí bylo umožnit jí provést každoroční přezkum PŽP, který je vyžadován článkem 10 přílohy X služebního řádu.

27 ESVČ má tudíž za to, že rozhodnutí ze dne 17. prosince 2013 a rozhodnutí ze dne 3. prosince 2014 jsou OPU k článku 10 přílohy X služebního řádu, která byla přijata v souladu s požadavky čl. 1 třetího pododstavce přílohy X služebního řádu, nebo jim mohou být přinejmenším postavena na roveň, a to v souladu s kritérii stanovenými v rozsudku ze dne 17. března 2016, Vanhalewyn v. ESVČ (T-792/14 P, EU:T:2016:156).

28 Zaprvé z judikatury vyplývá, že OPU ve smyslu článku 110 služebního řádu se týkají OPU, která jsou výslovně stanovena v některých zvláštních ustanoveních služebního řádu. Pokud není výslovně stanoveno jinak, lze připustit povinnost přijmout OPU podléhající formálním podmínkám článku 110 služebního řádu pouze výjimečně, tedy pokud ustanovení služebního řádu postrádají jasnost a přesnost k tomu, aby se mohla uplatnit způsobem, který nebude svévolný (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 9. července 1997, Echauz Brigaldi a další v. Komise, T-156/95, EU:T:1997:102, bod 53 a citovaná judikatura).

29 Přijetí OPU je tudíž závazné ve dvou případech, pokud jej normotvůrce výslovně stanoví nebo pokud je nutné z důvodu samotné povahy ustanovení, které má být použito.

30 V projednávaném případě sice článek 10 přílohy X služebního řádu, který je právním základem napadeného rozhodnutí, neobsahuje žádné výslovné ustanovení ukládající přijetí OPU, avšak takovou povinnost uvádí výslovně čl. 1 třetí pododstavec přílohy X služebního řádu, který je součástí kapitoly 1 této přílohy, jež se zabývá „Obecnými ustanoveními“ k zvláštním ustanovením a výjimkám pro úředníky vykonávající služební povinnosti ve třetích zemích.

31 Ustanovení čl. 1 třetího pododstavce přílohy X služebního řádu mají v tomto ohledu obecnou působnost a OPU, jejichž přijetí stanovují, se týkají celé přílohy X služebního řádu, včetně ustanovení upravujících poskytování PŽP, která jsou obsažena v článku 10 přílohy X služebního řádu. Unijní orgán provádějící tato ustanovení má proto podle čl. 1 třetího pododstavce přílohy X služebního řádu povinnost přijmout OPU k článku 10 uvedené přílohy.

32 Povinnost vyplývající z čl. 1 třetího pododstavce přílohy X služebního řádu přijmout OPU před přijetím rozhodnutí o změně výše PŽP uplatnitelného na zaměstnance vyslané do třetích zemí lze odůvodnit tím, že článek 10 přílohy X služebního řádu svěřuje OOJ zvláště široký prostor pro uvážení, pokud jde o určení životních podmínek ve třetích zemích. Při stanovení zmíněné povinnosti bylo tedy záměrem normotvůrce, aby kritéria, podle kterých se provádí toto určení, byla stanovena v souladu s postupem pro přijímání OPU popsaným v čl. 110 odst. 1 služebního řádu, který umožňuje OOJ seznámit se s příslušnými parametry prostřednictvím projednání věci s výborem zaměstnanců a získáním stanoviska Výboru pro služební řád. Dále bylo záměrem normotvůrce, aby byla kritéria stanovena abstraktně a nezávisle na jakémkoli postupu, který má v konkrétním případě za cíl změnit výši PŽP uplatnitelného na zaměstnance vyslané do třetí země, aby bylo zabráněno nebezpečí, že výběr kritérií bude ovlivněn výsledkem, kterého se administrativa případně snaží dosáhnout (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 17. března 2016, Vanhalewyn v. ESVČ, T-792/14 P, EU:T:2016:156, bod 32).

33 Za těchto podmínek nemůže být čl. 1 třetí pododstavec přílohy X služebního řádu považován za ustanovení, jež stanoví pouhou formální podmínku, kterou musí splňovat takové rozhodnutí o změně výše PŽP uplatnitelného na zaměstnance vyslané do třetích zemí, jako je napadené rozhodnutí. Stanoví spíše to, že předběžné přijetí OPU postupem popsaným v čl. 110 odst. 1 služebního řádu je podmínkou, která musí být nutně splněna, aby mohlo být takové rozhodnutí, jako je napadené rozhodnutí, legálně přijato (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 17. března 2016, Vanhalewyn v. ESVČ, T-792/14 P, EU:T:2016:156, bod 33).

34 Avšak zaprvé je třeba konstatovat, že ESVČ jednající ve vztahu ke svým zaměstnancům jako orgán ve smyslu služebního řádu stále nepřijala OPU k provedení článku 10 přílohy X služebního řádu v souladu s ustanoveními článku 110 služebního řádu.

35 Nejprve je třeba uvést, že rozhodnutí ze dne 17. prosince 2013 a rozhodnutí ze dne 3. prosince 2014 nemohou být v projednávaném případě považována za OPU ve smyslu čl. 1 třetího pododstavce přílohy X služebního řádu. K přijetí takových vnitřních směrnic, jako jsou tato rozhodnutí, nejsou totiž orgány povinny dodržovat podmínky stanovené v článku 110 služebního řádu, a zejména získat stanovisko Výboru pro služební řád a projednání s výborem zaměstnanců orgánu dotčeného právním předpisem. Naproti tomu článek 110 služebního řádu stanoví, že OPU nemohou být přijata orgánem bez dvojí podmínky projednání s jeho výborem zaměstnanců a získáním stanoviska Výboru pro služební řád.

36 Dále na jednání ESVČ vznesla argument, že rozhodnutí ze dne 17. prosince 2013 a rozhodnutí ze dne 3. prosince 2014 nevyžadovala stanovisko Výboru pro služební řád k tomu, aby se stala OPU, vzhledem k tomu, že tato rozhodnutí byla určena jen k tomu, aby se uplatnila na zaměstnance vyslané na delegace Unie ve třetích zemích. Pokud jsou zaměstnanci vyslaní do třetích zemí úředníky nebo zaměstnanci ESVČ či Komise, je podle ESVČ přitom nutné jen projednání s výborem zaměstnanců ESVČ a s výborem zaměstnanců Komise.

37 V tomto ohledu je třeba uvést, že takový výklad nemůže obstát, neboť unijní normotvůrce v článku 110 služebního řádu výslovně stanovil kogentní ustanovení, které jasně rozlišuje mezi povinností OOJ a OOUPS projednat věc s výborem zaměstnanců dotčeného orgánu a povinnost OOJ nebo OOUPS získat stanovisko smíšeného orgánu složeného ze zástupců administrativy a zaměstnanců všech orgánů, a sice Výboru pro služební řád. Článek 110 služebního řádu přiznává Výboru pro služební řád pravomoc vydat stanovisko ke všem OPU, což s sebou nutně nese, že uvedené stanovisko může ovlivnit rozhodnutí OOJ a OOUPS. Předpokládat, že rozhodnutí ze dne 17. prosince 2013 a rozhodnutí ze dne 3. prosince 2014 by nutně byla stejná, kdyby byla přijata po vydání stanoviska Výboru pro služební řád, znamená zbavit obsahu povinnost získat stanovisko uvedeného výboru, který musí mít možnost vyjádřit se ke kritériím, jimiž se řídí výkon široké diskreční pravomoci administrativy při změně výše PŽP. Stanovisko Výboru pro služební řád je tedy nezbytné k zajištění toho, aby prováděcí opatření k služebnímu řádu, přijatá různými orgány, byla soudržná a dodržovala zásadu jednotného služebního řádu.

38 Konečně je třeba konstatovat, že stanovisko takového externího a interinstitucionálního orgánu, jako je Výbor pro služební řád, je nezbytné k zajištění toho, aby byla kritéria, podle nichž jsou určovány životní podmínky ve třetích zemích, stanovena abstraktně a nezávisle na jakémkoli postupu, jehož cílem je změnit výši PŽP, aby bylo zabráněno tomu, že výběr těchto kritérií bude ovlivněn výsledkem, kterého se administrativa případně snaží dosáhnout. To platí tím spíše, že některá z kritérií obsažených v článku 3 rozhodnutí ze dne 3. prosince 2014, jako například „cíle obecné politiky“, „problémy při přijímání“ nebo „odhad dopadu na rozpočet“, jež mohou být zohledněna v poslední fázi určování PŽP, jsou kritérii, která se týkají všech orgánů, a nikoli jen ESVČ.

39 Platí tudíž, že vzhledem k povinnosti ESVČ přijmout OPU k článku 10 přílohy X služebního řádu, není relevantní skutečnost, že OOJ nebo OOUPS stanovily v rozhodnutí ze dne 17. prosince 2013 a v rozhodnutí ze dne 3. prosince 2014 kritéria, kterými se může řídit její posuzování při změně PŽP uplatnitelného na zaměstnance vyslané do třetích zemí, neboť uvedená ustanovení nemohou představovat OPU ve smyslu článku 110 služebního řádu, jestliže nebyla přijata postupem stanoveným v tomto článku.

40 Pokud jde zadruhé o argument ESVČ, že rozsudek ze dne 17. března 2016, Vanhalewyn v. ESVČ (T-792/14 P, EU:T:2016:156) byl vydán až měsíc před přijetím napadeného rozhodnutí, je třeba uvést, že povinnost přijmout OPU je uvedena v čl. 1 třetím pododstavci přílohy X služebního řádu. Kromě toho Tribunál v bodě 33 rozsudku ze dne 17. března 2016, Vanhalewyn v. ESVČ (T-792/14 P, EU:T:2016:156) podal výklad pravidel uvedených v čl. 110 odst. 1 služebního řádu a v čl. 1 třetím pododstavci přílohy X služebního řádu, který je objasňuje a v případě potřeby upřesňuje jejich význam

a působnost, přičemž mimo jiné uvádí, jakým způsobem musí nebo by měly být vykládány a uplatňovány od okamžiku nabytí jejich účinnosti (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. července 2011, Komise v. Q, T-80/09 P, EU:T:2011:347, bod 164 a citovaná judikatura).

41 ESVČ dále neuvádí žádnou zvláštní okolnost, která by mohla bránit tomu, aby před přijetím napadeného rozhodnutí vyvodila veškeré důsledky z rozsudku ze dne 17. března 2016, Vanhalewyn v. ESVČ (T-792/14 P, EU:T:2016:156), případně tak, že by odložila přijetí tohoto rozhodnutí.

42 Za těchto podmínek nic nemůže odůvodnit průtahy ESVČ při plnění své povinnosti přijmout OPU k celé příloze X služebního řádu.

43 Ze všech výše uvedených úvah vyplývá, že ESVČ nesplnilo povinnost přijmout OPU k článku 10 přílohy X služebního řádu.

44 Je tudíž třeba zrušit napadené rozhodnutí v rozsahu, v němž se týká snížení od 1. ledna 2016 PŽP vypláceného zaměstnancům Unie vyslaným do Etiopie, aniž je třeba posoudit další žalobní důvody uplatňované žalobci.

K návrhovým žádáním znějícím na náhradu újmy

45 Žalobci tvrdí, že utrpěli nemajetkovou újmu z důvodu, že ESVČ nesplnila povinnosti vyplývající z rozsudku ze dne 17. března 2016, Vanhalewyn v. ESVČ (T-792/14 P, EU:T:2016:156) týkající se povinnosti přijmout OPU. V tomto ohledu navrhují, aby ESVČ bylo uloženo zaplatit jim paušální částku, kterou Tribunál určí *ex æquo et bono* z titulu nemajetkové újmy, kterou utrpěli.

46 ESVČ navrhuje, aby byla návrhová žádání znějící na náhradu újmy zamítnuta.

47 Pokud jde v tomto ohledu o účinky *erga omnes* zrušujícího rozsudku, platí podle ustálené judikatury, že nesplnění povinností vyplývajících ze zrušujícího rozsudku je porušením důvěry, kterou musí mít každý jednotlivec v právní systém Unie, jenž je založen mimo jiné na respektování rozhodnutí vydaných jejími soudy, a bez ohledu na jakoukoliv majetkovou újmu, která z něj může plynout, způsobuje samo o sobě nemajetkovou újmu účastníkovi řízení, v jehož prospěch byl rozsudek vydán (rozsudky ze dne 12. prosince 2000, Hautem v. EIB, T-11/00, EU:T:2000:295, bod 51, ze dne 15. října 2008, Camar v. Komise, T-457/04 a T-223/05, nezveřejněný, EU:T:2008:439, bod 60).

48 Avšak podle ustálené judikatury rovněž platí, že i když se absolutní závaznost zrušujícího rozsudku unijního soudu vztahuje jak k výroku, tak k bodům odůvodnění, které jsou jeho nezbytným základem, nemůže způsobit neplatnost aktu, který nebyl napaden před soudem Evropské unie a který by byl protiprávní ze stejného důvodu. Jediným účelem zohlednění odůvodnění, z něhož vyplývají přesné důvody protiprávnosti konstatované unijním soudem ve zrušujícím rozsudku, je totiž určení přesného smyslu toho, co bylo ve výroku rozhodnuto. Odůvodnění zrušujícího rozsudku nemá závazné účinky na situaci osob, které nebyly účastníky řízení, a ohledně nichž tudíž nemohlo být rozsudkem jakkoliv rozhodnuto. Ačkoli čl. 266 odst. 1 SFEU za těchto podmínek vyžaduje, aby dotčený orgán zabránil tomu, aby jakýkoliv akt určený k nahrazení zrušeného aktu byl stižen týmiž vadami, které byly identifikovány ve zrušujícím rozsudku, toto ustanovení naproti tomu neznamená, že je tento orgán na žádost dotčených osob povinen přezkoumat totožná nebo podobná rozhodnutí, která jsou údajně stižena stejnou vadou, určená jiným adresátům než žalobci (viz rozsudek ze dne 14. září 1999, Komise v. AssiDomän Kraft Products a další, C-310/97 P, EU:C:1999:407, body 54 až 56 a citovaná judikatura).

49 V projednávaném případě nebyli žalobci účastníky řízení ve věci, ve které byl vydán rozsudek ze dne 17. března 2016, Vanhalewyn v. ESVČ (T-792/14 P, EU:T:2016:156). Nemohou se tudíž dovolávat judikatury připomenuté v bodě 47 výše k tomu, aby uplatňovali existenci nemajetkové újmy související s nesplněním povinností vyplývajících z uvedeného rozsudku.

50 Pokud jde kromě toho o nemajetkovou újmu účastníků řízení související s protiprávností zrušeného aktu, platí podle ustálené judikatury, že zrušení, o němž rozhodne Tribunál, je samo o sobě přiměřenou a v zásadě dostatečnou náhradou jakékoliv nemajetkové újmy, kterou mohl žalobce utrpět (viz rozsudek ze dne 18. září 2015, Wahlström v. Frontex, T-653/13 P, EU:T:2015:652, bod 82 a citovaná judikatura).

51 Je tudíž třeba zamítnout návrh žalobců na náhradu újmy.

K nákladům řízení

52 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu Tribunálu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že žalobci požadovali náhradu nákladů řízení a ESVČ neměla v podstatné části svých návrhových žádání úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (pátý senát)

rozhodl takto:

1) **Rozhodnutí Evropské služby pro vnější činnost (ESVČ) ze dne 19. dubna 2016 o snížení od 1. ledna 2016 příspěvku za životní podmínky vypláceného zaměstnancům Evropské unie vyslaným do Etiopie z 30 na 25 % referenční částky se zrušuje.**

2) **Ve zbývající části se žaloba zamítá.**

3) **ESVČ se ukládá náhrada nákladů řízení.**

Gratsias Labucka Ulloa Rubio

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 13. dubna 2018.

Vedoucí soudní kanceláře
E. Coulon

Předseda
D. Gratsias